

Parshat Vayichi
The Writing on the Wall
 Simon Wolf

Yaakov, sensing his impending death, summons Yosef to his bedside in order to solicit his assistance with his burial wishes. He pleads with Yosef to make sure that he will not be buried in Egypt. Rather, Yaakov requests that upon his passing Yosef should ensure that he be interred alongside his ancestors in Ma'arat HaMachpela in Eretz Cana'an.¹ Yosef acquiesces and takes an oath affirming that he will abide by his father's request. Later in the Parsha, Yaakov, after blessing his children, makes a similar request of all his assembled children in his last will and testament.² The Midrash as cited by Rashi presumes that Yaakov originally singles out Yosef for this task because he was the one in a position to effectuate the request.³ When Yaakov finally passes away, Yosef has him embalmed in the Egyptian tradition afforded to those of stature. After the requisite thirty-day mourning period that follows the embalming elapses, Yosef petitions Paraoh to fulfill his father's dying wish to be buried in the family cave in Eretz Cana'an. "And when the wailing period was over, Yosef spoke to Paraoh's court (בית פרעה), saying, 'Do me this favor, and lay this appeal before Paraoh: My father made me swear, saying, "I am about to die. Be sure to bury me in the grave which I readied for myself in the land of Canaan." Now, therefore, please let me go up and bury my father; then I shall return.' And Pharaoh said (ויאמר פרעה), 'Go up and bury your father, as he made you promise.'"⁴

As Yaakov imagined, Yosef's station offers him the unique ability to obtain the requisite permission from Paraoh to allow for Yaakov's burial in Eretz Cana'an. On the other hand, what is so shocking about Yosef's request is that he is unable to get a direct audience with Paraoh. Yosef, the viceroy of Egypt, must send his appeal through back-channels rather than simply

entreating Paraoh himself. This seems a far cry from Yosef's self-proclaimed standing that he instructs his brothers to convey to his father Yaakov upon revealing his true identity. He declares that God "has made me a father to Pharaoh, a master of all his household, and ruler over the whole land of Egypt."⁵ It is possible to suggest that this was the normal protocol for interactions with Paraoh, especially when it came to personal matters.⁶ A similar refrain is used when Yosef and his brothers are reunited, "The news reached Paraoh's court (בית פרעה): 'Yosef's brothers have come.' Paraoh and his courtiers were pleased. And Paraoh said to Joseph (ויאמר)... (פרעה אל יוסף)..."⁷ Though, in that instance it makes sense that the news quickly spread and reached Paraoh through a third-party before Yosef had a chance to disclose the information to Paraoh directly rather than being a matter of etiquette. This is evidenced by Paraoh's very personal response to Yosef in that case (ויאמר) as contrasted with the impassive permission (ויאמר פרעה) granted in this week's Parsha.

In addition, upon the arrival Yosef's family in Mitzrayim, there are several cases of seemingly face to face interactions and contact between Yosef and Paraoh. "Then Yosef said to his brothers and to his father's household, 'I will go up and tell the news to Paraoh, and say to him, "My brothers and my father's household, who were in the land of Cana'an, have come to me'"⁸...Then Yosef came and reported to Paraoh, saying, 'My father and my brothers, with their flocks and cattle and all that is theirs, have come from the land of Cana'an and are now in the land of Goshen'⁹...Then Paraoh said to Yosef, 'As regards your father and your brothers who have come to you'¹⁰...Yosef then brought his father Yaakov and presented him to Paraoh; and Yaakov greeted Paraoh."¹¹ One gets the impression that Yosef seems to be able to communicate directly with Paraoh, gain an audience with him at will, as

¹ ויקרבו ימי ישראל למות ויקרא לבנו ליוסף ויאמר לו אם-נא מצאתי חן בעיניך שים-נא ידך תחת רגלי ועשית עמדי חסד ואמת אל-נא תקברני במצרים: ושכבתי עם-אבותי ונשאנתני ממצרים וקברתני בקברתם ויאמר אנכי אעשה כדברך: ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו ישראל על-ראש המטה: (בראשית מז, כט-לא)
² ויצו אותם ויאמר אליהם אני נאסף אל-עמי קברו אתי אל-אבותי אל-המערה אשר בשדה עפרון החתי: במערה אשר בשדה המכפלה אשר על-פני-ממרא בארץ כנען אשר קנה אברהם את-השדה מאת עפרן החתי לאחזת-קבר: שמה קברו את-אברהם ואת שרה אשתו שמה קברו את-יצחק ואת רבקה ואת שמה קברתי ואת-לאה: מקנה השדה והמערה אשר-בו מאת בני-חתי: (בראשית מט, כט-לב)
³ ויקרא לבנו ליוסף, למה לא קרא לא לראובן ולא ליהודה וראובן הוא הבכור ויהודה הוא המלך והניחן וקרא ליוסף, למה כן, בשביל שהיה סיפק בידו לעשות לפיכך ויקרא לבנו ליוסף, ולפי שהשעה מסורה לו (ב"ר צוה), וגם רש"י בראשית מז, כט וגם ר' אברהם בן הרמב"ם שם
⁴ ויאמר יוסף אל בית פרעה לאמר אם נא מצאתי חן בעיניכם דברו נא באזני פרעה לאמור: אבי השביעיני לאמר הנה אנכי מת בקברי אשר קרית לי בארץ כנען

שמה תקברני ועתה אעלה נא ואקברה את אבי ואשובה: ויאמר פרעה עלה וקבר את אביך כאשר השביעך: (בראשית נ, ד-ו)
⁵ ועתה לא אתם שלחתם אתי הנה כי האלקים וישמיני לאב לפרעה ולאדון לכל ביתו ומשל בכל ארץ מצרים: (בראשית מה, ח)
⁶ בית פרעה – גדולי ביתו ומכובדיו; ומנימוסי המלכים שהמבקש מהם אפילו המכובד שבמכובדים על צרכיו הפרטיים לא יבקש אלא על ידי (אמצעות של) שר משרת המלך... (ר' אברהם בן הרמב"ם בראשית נ, ד)
⁷ והקל נשמע בית פרעה לאמר באו אחי יוסף ויטיב בעיני פרעה ובעיני עבדיו: ויאמר פרעה אל יוסף אמר אל אחיך זאת עשו טענו את בעירכתם ולכו באו ארצה כנען: (בראשית מה, טז-יז)
⁸ ויאמר יוסף אל אחיו ואל בית אביו אעלה ואגידה לפרעה ואמרה אליו אחי ובית אבי אשר בארץ כנען באו אלי: (בראשית מז, לא)
⁹ ויבא יוסף ויגיד לפרעה ויאמר אבי ואחיו וצאנם ובקדם וכל אשר להם באו מארץ כנען והנם בארץ גשן: (בראשית מז, א)
¹⁰ ויאמר פרעה אל יוסף לאמר אביך ואחיו ואחיו באו אלי: (בראשית מז, ה)
¹¹ ויבא יוסף את יעקב אביו ויעמדהו לפני פרעה ויברך יעקב את פרעה: (בראשית מז, ז)

well as freely enter his palace. This only serves to exacerbate the question as to what had changed so dramatically over the ensuing seventeen years that impedes Yosef's ability to directly seek Paraoh's approval to bury Yaakov in Eretz Cana'an.

One could suggest that the change in the relationship between Yosef and Paraoh was precipitated by something as simple as a new administration "coming to town". Since Paraoh is the generic name used for all emperors of Egypt, it is hard to tell many times whether the text is describing the same leader or a different monarch. Had there been a change in leadership, it would be eminently reasonable to assume that Yosef's relationship with the emperor might be altered. While Yosef might still have been respected and revered by the new regime, it is possible that he no longer had the personal relationship or cachet to petition Paraoh directly. He therefore uses his clout with Paraoh's court to gain the ear of Paraoh and lobby for his request. Mitigating against this suggestion is the fact that in Parshat Shmot when the Torah wants to indicate a change in leadership and relationship, it specifically stipulates that "A new king arose over Egypt who did not know Yosef."¹² It may be that the Torah only invokes this tool when there is a significant change in the dynamics of the relationship, but it would be less likely to disclose the matter when the change is subtler. It also could be that Yosef was embarrassed to raise a personal matter with the king in a forum that was meant for national matters and he therefore resorts to lobbying Paraoh through his advisors rather than bringing up the request directly with the king.¹³

Rav Hirsch suggests that Yosef's reticence to directly approach Paraoh indicates that he was fearful that the request would be denied.¹⁴ He, therefore, favored a more roundabout route whereby a rejection by Paraoh to his request would not sour their relationship. Using the

diplomatic channels would make any rejection more palatable and less of an affront. Yosef's fear of rejection, he claims, was a corollary to the Egyptians' negative attitude towards and mistrust of foreigners.¹⁵ This was an especially discordant point when it came to Yosef's appointment as the viceroy of Egypt ([see Parshat Miketz – Interpreting Dreams](#)). Over time, Yosef's integration and assimilation into Egyptian society and success likely had moved these issues of his origins to the background. The request for non-Egyptian burial rites for his father and more pointedly a desire to bury in Cana'an, on the other hand, would reawaken and refocus the spotlight on Yosef's foreign pedigree. The Chizkuni also suggests that Paraoh for personal reasons might have been reticent to approve of Yosef's request because how could he allow a person so essential to the economic vitality of Mitzrayim to take a leave of absence, especially given the possibility that he might not return afterwards.¹⁶ For these reasons, Yosef is fearful of rejection and therefore does not approach Paraoh directly in order to preserve their relationship in the face of a possible rebuff of his petition.

The most common approach cited by the commentaries to deal with this seeming incongruence is to quote Mordechai's behavior in Megilat Esther.¹⁷ After Mordechai gets wind of Haman's evil decree, he joins the mourning masses as it says, "When Mordechai learned of all that had happened, Mordechai rent his clothes and donned sackcloth and ashes. He went through the city, crying out loudly and bitterly."¹⁸ This behavior limits Mordechai's mobility in the capital city of Shushan and he therefore "came only until in front of the palace gate; for it is impermissible to enter the palace gate wearing sackcloth."¹⁹ Similarly, Yosef, who was currently a mourner,²⁰ would have been precluded from entering into the king's palace. That could be because of his disheveled physical appearance that would have made it inappropriate for him to

¹² וַיָּקָם מֶלֶךְ הַדָּשׁ עַל מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא יָדַע אֶת יוֹסֵף: (שמות א, ח)
¹³ וַיַּעֲבֹר יוֹסֵף מִבְּיַת יוֹסֵף אֶל בֵּית פֶּרַעַה – אֶל זִקְנֵי בֵּיתוֹ, כִּי הוּא בּוֹשׁ לְדַבֵּר לוֹ עַל דְּבָרֵי עַצְמוֹ. (רד"ק בראשית ג, ד)
¹⁴ מוֹזֵר הַדְּבָר שְׂיוֹסֵף – לְמַרְוֹת מַעֲמָדוֹ הָרֵם – הִגִּישׁ אֶת בְּקִשְׁתּוֹ בְּדַרְכֵי עֲקִיפִין. נִרְאָה כִּי יוֹסֵף לֹא הָיָה בְּטוֹחַ שֶׁבְּקִשְׁתּוֹ תִּתְקַבֵּל, וּמִשּׁוֹם כֵּן הִעֲדִיף לְפָנֹת בְּעֲקִיפִין. שְׁנֵי הַצְּדָדִים יוֹכְלוּ לְהִתְעַלֵּם מִסִּירוֹב, אִם הוּא יִתֵּן וּנְתַקֵּל בְּאַמְצָעוֹת שְׁלִישֵׁי... (רש"י הירש בראשית ג, ד)
¹⁵ ...דָּבָר זֶה הָיָה קָשׁוֹר כְּנִרְאָה עִם הָאִיבָה שֶׁרָחֲשׁוּ לְזָרִים; לֹא רָאוּ זֹאת בְּעֵינֵי יֶפֶה שְׂאִישׁ זָר עֹמֵד בְּרֹאשׁ הַמְּדִינָה, וּמָה גַם שְׂהוּא מִכְנָעַן. קְבוּרָתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב חֲזָרָה וְהַזְכִּירָה לֵעַם אֶת אֶרֶץ מוֹלַדְתּוֹ שֶׁל יוֹסֵף: (רש"י הירש בראשית ג, ד)
¹⁶ בְּשִׁבְלֵי שְׂהוּא הָיָה הַמְּבִיא וְהַמוֹצִיא כְּכֹתֵיב בְּלַעֲדִיךָ לֹא יָרִים אִישׁ אֶת יָדוֹ וְגו', חֲשָׁב שִׁיקְשָׁה בְּעֵינֵי פֶרַעַה אִיךָ יַעֲזוֹב הוּא אֶת הָאֶרֶץ. גַּם פֶּרַעַה הָיָה יָרֵא שְׂמָא יִשְׂאֵר יוֹסֵף בְּאֶרֶץ כְּנַעַן וּבִידּוֹ כֵּל תּוֹקֵף וְלֵב עִם אֶרֶץ מִצְרַיִם. (חזקוני בראשית ג, ד)
¹⁷ וְלָמָּה לֹא כִנְסָה הוּא, ר' יְהוֹשֻׁעַ דְּסַכְנִין בְּשֵׁם ר' שְׂמוּאֵל שְׂאִין אֲבָל כִּנְסָה בְּפִלְטִין שֶׁל מֶלֶךְ (בראשית רבה ד, ד) \\\ לְאָמֵר. מָה לְאָמֵר, אֲלֵא כֵן אָמַר לְהֵם אֲתֵם רְאוּיִין לְמוֹר לוֹ, שְׂאִין אֲנִי רְאוּי לְבוֹא לְפִלְטִין שֶׁל מֶלֶךְ בְּבִגְדֵי אֲבָל, וְכֵ"א כִּי אֵין לְבָא אֶל שְׂעַר הַמֶּלֶךְ בְּלִבוֹשׁ שֶׁק (שכל טוב בראשית ג, ד) \\\ וּרְבִי אֲבָרָה בֵּן הַרְמֵל"ם בְּשֵׁם סָבוֹ: ... וְאֲבִי אֲבָא ז"ל

נתן טעם לזה לפי שהוא כלומר יוסף היה אבן ואין ראוי מצד נימוס המלכים ליכנס לפניו בבגדי אבילות. \\\ וְקִשָּׁה לְמָה לֹא דִיבַר בְּעַצְמוֹ, וְי"ל עֵבֹר בְּגֵדֵי אֲבִלוֹת שְׂהוּא לְבוֹשׁ וְאֵין לְבָא אֶל הַמֶּלֶךְ בְּלִבוֹשׁ שֶׁק. (בקיבור פנחנן רזא שם) \\\ וְהוּא לֹא דָבָר כִּי לֹא בָא אֶל שְׂעַר הַמֶּלֶךְ בְּבִגְדֵי אֲבָל שְׂהוּיָה לְבוֹשׁ: (טור פירוש הארוך שם) \\\ כִּי אֵין לְבָא אֶל שְׂעַר הַמֶּלֶךְ בְּלִבוֹשׁ שֶׁק: (ספורנו שם) \\\ וְלֹא דָבָר לְפֶרַעַה עַצְמוֹ, כִּי אֵין לְבוֹא אֶל שְׂעַר הַמֶּלֶךְ בְּלִבוֹשׁ שֶׁק וְאֲבָל... (שד"ל שם) \\\ כִּי כֹל זְמַן שֶׁלֹא נִקְבַּר אֲבִיו הָרִי הוּא כִּבְלָל אֹנֵן וְאֵינוֹ רְאוּי לְהִתְרַאֵת אֶת הַמֶּלֶךְ. (נצי"ב שם) \\\ לְשִׁיטַת רַמְבַּ"ם, אֹנֵן כֹּל זְמַן שֶׁלֹא נִקְבַּר, אֲסוּר לְסוּךְ וְלַחֲנוּץ וְלִקְשֵׁט. וְגַם לְרַמְבַּ"ם דְּאוֹנֵן שֶׁרִי, אֵין זֶה מְדֻרָּךְ הַנִּימוֹס וְכּוּבֹד אֲבִיו לְסוּךְ וְלִבוֹשׁ בְּגֵדֵי שְׂרָרוֹת כְּפִי הָרְאוּי לְהִיֹּת בְּבוֹאוֹ אֶל הַמֶּלֶךְ בְּעוֹד אֲבִיו מִתּ מוֹטֵל לְפָנָיו, לֵכֵן לֹא הָיָה יוֹכֵל לִיכְנֹס אֶל פֶּרַעַה לְדַבֵּר עִמוֹ. (משך חכמה שם)
¹⁸ וּמִדְּכִי יָדַע אֶת-כָּל-אֲשֶׁר נִעְשָׂה וַיִּקְרַע מְרִדְכַי אֶת-בְּגָדָיו וַיִּלְבַּשׁ שֶׁק וַאֲפֹר וַיֵּצֵא בְּתוֹךְ הָעִיר וַיִּזְעַק זְעָקָה גְדֹלָה וַיִּמְרָה: (אסתר ד, א)
¹⁹ וַיָּבֹאוּ עַד לְפָנָיו שְׂעַר-הַמֶּלֶךְ כִּי אֵין לְבוֹא אֶל-שְׂעַר הַמֶּלֶךְ בְּלִבוֹשׁ שֶׁק: (שם ב)
²⁰ ...וְאֵעֵפ"י שֶׁכָּבַר עֲבָרוֹ שְׁלִישִׁים יָמֵי הַבְּכִי, הִנֵּה יוֹסֵף שְׂעֵדִיין הָיָה עֹתִיד לְעֹלוֹת לְקַבֹּר אֶת אֲבִיו יִתְּן שְׂהוּיָה עֲדֵיין לְבוֹשׁ לְבוֹשֵׁי אֲבָל (שד"ל בראשית ג, ד) אוּ בְּמִשְׁךְ חֲכָמָה שְׂהוּא הָיָה בְּגֵדֵר אֹנֵן מִצַּד הַהִלְכָה

appear before the king from an etiquette standpoint.²¹ Or it could be that Yosef's donning the royal garb to appear before the king would have been in dissonance with demonstrating proper reverence towards his father who was lying in-state.²² It is also possible that Yosef's compromised emotional and mental state impaired his ability to eloquently and convincingly present his request before Paraoth. For any of or a combination of all these reasons, the usually charismatic Yosef felt that he would be better served by having intermediaries plead his case before Paraoth.

The last possibility is that there was actually some falling out between Yosef and Paraoth that precipitates Yosef's need to petition Paraoth through indirect channels. If their relationship had really soured, there would have to be evidence within the Torah of some dissonance between them in the intervening seventeen years.

When Yosef is reunited with his family, he has already been operating as the viceroy of Egypt for close to nine years.²³ During that period of time, he has successfully managed the country through the seven years of abundance and has prepared them for the upcoming years of famine. As the years of famine drag on, Yosef's planning and programs have proven life-saving for Egypt. In addition, his adroitness has been pivotal in enriching Paraoth and securing Paraoth's control over the people, as well as Egypt's standing as a super-power.²⁴ Not surprisingly, when Paraoth gets wind of Yosef's brothers being in town, he and his courtiers are very excited.²⁵ Without hesitation, Paraoth insists that Yosef resettle his family in Mitzrayim. In order to facilitate this, he provides them with royal transportation and offers them the opportunity to relocate to the finest locations within Egypt.²⁶ It could be that Paraoth's excitement is genuine and he is demonstrating his gratitude to Yosef for all that he is done by being so gracious and solicitous towards his family. On the other hand, it is also possible that Paraoth fears that the reunion might have Yosef gravitating in

the direction of his family back to his ancestral homeland, thereby depriving him of a key member of his government. In order to secure Yosef's tenure as the viceroy of Egypt, he shrewdly entices Yosef's family to join him in Egypt rather than vice versa. Either or both of these possibilities are plausible and it likely was born of mutualism, rather than just self-serving interest, since Yosef and his family were also beneficiaries of Paraoth's largesse during a very trying economic time for the region.

When Yosef's family arrives in Egypt, he takes his brothers and father to meet Paraoth. Yosef coaches his brothers to respond to Paraoth's inquiry as to their profession in the following manner: "You shall answer, 'Your servants are lifelong breeders of livestock; it is our ancestral profession.'" While this is truly their profession, Yosef insists that they emphasize this to Paraoth "in order that you may stay in the region of Goshen. For all shepherds are abhorrent to Egyptians."²⁷ Yosef presents his brothers before Paraoth and the scenario plays out as scripted. "Paraoth said to his brothers, 'What is your occupation?' They answered Paraoth, 'We, your servants, are shepherds, as were also our fathers.' 'We have come,' they told Paraoth, 'to sojourn in this land, for there is no pasture for your servants' flocks given that the famine is so severe in the land of Cana'an. And, now, please let your servants settle in the land of Goshen.'" Paraoth responds as expected: "Then Paraoth said to Yosef, 'As regards your father and your brothers who have come to you, the land of Egypt is open before you: settle your father and your brothers in the best part of the land; let them stay in the region of Goshen.'" Yosef could not have hoped for a better outcome.

It is not clear why Yosef wants his family to settle in Goshen, but, from both Paraoth's and Yosef's description, Goshen was one of the choicest places in the land of Egypt.²⁸ It could be that Yosef's motivation was purely economic and he wanted to see his family relocate to a fertile and

²¹ השווה ל: וישלח פרעה ויקרא את יוסף וירצוהו מן הבור וגילו ויחלף שמלתיו ויבא אל פרעה: (בראשית מא,ד)

²² אין זה מדרך הנימוס וכבוד אביו לטור וללבוש בגדי שררות כפי הראוי להיות בבואו אל המלך בעוד אביו מת מוטל לפניו (משך חכמה בראשית נד,ד)

²³ ויאמר יוסף אל אחיו גשו נא אלי ויגשו ויאמר אני יוסף אחיכם אשר מכתם אתי מצרימה: ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכתם אתי הנה כי למחיה שלחני אלקיים לפניכם: כי זה שנתים הרעב בקרב הארץ ועוד חמש שנים אשר אין חריש וקציר: (בראשית מה,ד-ו)

²⁴ בראשית מז,יג-כו

²⁵ והקל נשמע בית פרעה לאמר באו אחי יוסף ויטב בעיני פרעה ובעיני עבדיו: (בראשית מה,טז)

²⁶ ויאמר פרעה אל יוסף אמר אל אחיך זאת עשו טענו את בעירכתם ולכו באו ארצה כנען: וקחו את אביכם ואת בתיכם ובאו אלי ואתנה לכם את טוב ארץ מצרים ואכלו את חלב

הארץ: ואתה צינתה זאת עשו קחו לכם מארץ מצרים עגלות לטפכם ולנשיכם ונשאתם את אביכם ואתם: ועיניכם אל תחס על כליכם כי טוב כל ארץ מצרים לכם הוא: (בראשית מה,ז-כ)

²⁷ והיה כי יקרא לכם פרעה ואמר מה מעשיכם: ואמרתם אנשי מקנה היו עבדיך ומעורני ועד עתה גם אנוחנו גם אבותינו בעבור תשובו בארץ גשן כי תועבת מצרים כל רעה צאן: (בראשית מו,לג-לד)

²⁸ וקחו את אביכם ואת בתיכם ובאו אלי ואתנה לכם את טוב ארץ מצרים ואכלו את חלב הארץ...ועיניכם אל תחס על כליכם כי טוב כל ארץ מצרים לכם הוא: (בראשית מו,יח-כ) \\ ארץ מצרים לפניך הוא במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיך ישבו בארץ גשן ואם ידעת ויש בם אנשי חיל ושמתם שרי מקנה על אשר לי: (בראשית מו,זו) \\ ויושב יוסף את אביו ואת אחיו ויתן להם ארצה בארץ מצרים במיטב הארץ בארץ רעמסס כאשר צוה פרעה: (בראשית מו,יבא)

productive area to increase their chances of flourishing in Egypt. Interestingly, though, another feature of Goshen, that becomes apparent in Parshat Vayichi, is that the area is not necessarily proximate to Yosef's royal residence.²⁹ This attribute might have also been influential in Yosef's decision to locate his family there. It could be because Yosef did not want his family to undermine his royal standing. As mentioned in Rav Hirsch above, the Egyptians were not fond of foreigners and the presence of Yosef's family near the palace might have tainted Yosef's position. Placing them at a distance gave Yosef more flexibility to present himself as an Egyptian. It also could be that Yosef wanted his family to maintain their unique identity and not integrate into Egyptian society³⁰ and possibly return to Cana'an after the famine subsided.³¹ It also is likely that Yosef wanted the distance to prevent his brothers from being drafted into governmental service, both for altruistic and selfish reasons.³²

The only problem is that Paraoth adds a little request at the end of his opening the doors to Yosef's family to settle in Egypt. "And if you know any capable men among them, put them in charge of my livestock."³³ As recorded later on in Parshat Vayigash, Paraoth had become a large livestock owner due to the famine³⁴ and he needed individuals to manage his newly found assets. Given that the Egyptians despise shepherds, it meant that Paraoth would have to hire foreign workers to manage his flocks and who better than Yosef's brothers. This request undermines Yosef's choreographed plan and flies in the face of all the reasons that Yosef wants to settle his family in the land of Goshen. In Paraoth's eyes, Yosef's brothers equate to more leaders like Yosef which will result in more riches, benefits and

power, while Yosef sees Paraoth's request as endangering his position, his family's unique character and their hope of ever returning to Eretz Cana'an. Yosef is now caught between a rock and a hard place where he has to choose between Paraoth's request and his personal belief that his family will fare better by not integrating and servicing Paraoth. In the end, Yosef chooses to settle "his father and his brothers, giving them holdings in the choicest part of the land of Egypt, in the land of Ra'amses, as Paraoth had commanded."³⁵ This is the first time that Yosef breaks with Paraoth and places his personal matters and beliefs ahead of Paraoth's interests.

Over time, this decision by Yosef coupled with the success of Bnei Israel, "And Israel settled in the land of Egypt, in the land of Goshen; they took possession of it, and were fertile and increased greatly,"³⁶ could possibly have contributed to the deterioration in the personal relationship between Yosef and Paraoth. While Yosef was essential to Paraoth's success, Paraoth now knew that Yosef had allegiances or beliefs that would not always align with Paraoth's best interests. Yosef's family and their success, maybe even at the expense of Paraoth, would take precedence.³⁷ Yaakov's death and burial bring that dissonance to the forefront and therefore one sees evidence of that somewhat strained relationship between Yosef and Paraoth in their communication. If this is so, it is reminiscent of the Mishna in Avot, "Be careful in your dealings with the ruling authorities for they do not befriend a person except for their own benefit; they seem like friends when it is in their own interest, but they do not stand by a man in the hour of his distress."³⁸

Shabbat Shalom

ואחרי כן באו אליה: ארץ מצרים לפניך הוא במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיך ישבו בארץ גשן ואם ידעת ויש בם אנשי חיל ושמתם שרי מקנה על אשר לי: (בראשית מז, ג-ו)

³⁴ ויתם הפסד מארץ מצרים ומארץ כנען ויבאו כל מצרים אל יוסף לאמר הבה לנו לחם ולמה נמות נגדך כי אפס קספי ויאמר יוסף הבה מקניכם ואתנה לכם במקניכם אם אפס קספי ויביאו את מקניהם אל יוסף ויתן להם יוסף לחם בסוסיים ובמקנה הצאן ובמקנה הבקר ובחמרים וינהלם בלחם בכל מקניהם בשנה ההוא: (בראשית מז, טו-יז)

³⁵ וישב יוסף את אביו ואת אחיו ויתן להם אחזה בארץ מצרים במיטב הארץ בארץ רעמסס כאשר צוה פרעה: ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית אביו לחם לפי הטף: (בראשית מז, יב-יג)

³⁶ וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד: (בראשית מז, כז)

³⁷ יותר מן המצרים, שהם היו נותנין חומש, וישראל לא היו נותנין חומש, ועוד יותר ויותר על כל זאת שהקב"ה היה בעזרם לפרותם ולרבותם, כמו שהבטיח ליעקב אביהם, שנא' אלו תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשתים שם (שכל טוב בראשית מז, כז) || ויאחזו בה – כי כל הארץ היתה לפרעה ונתנה להם, והרי היא להם לאחזה, כי הם לא מכרו כלום. כי כמו שלא מכרו הכהנים שהיה להם חוק מאת פרעה, כך יוסף כילכל אחיו, ולא מכרו כלום, והיתה הארץ להם לאחזה. (ר"י בכור שור שם) || וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה – רוצה לומר ששם התעבד אנשי הארץ לפרעה בזה האופן שיהיה חמישית התבואה לפרעה, הנה ישראל ישב בארץ מצרים, בחלק ממנה שהיה בקרא ארץ גשן, והיה להם אחזה בה, והיו בני חורין מנתינת החמישית לפרעה. (רלב"ג ביאור המילות שם)

³⁸ הוּו זְהִירִין בְּרִשׁוֹת שְׁאֵין מְקַרְבִּין לוֹ לְאִדָּם אֲלֵא לְצוֹרֵךְ עֲצֻמָּן נְרֵאִין כְּאוֹהֲבִין בְּשַׁעַת הַנְּאוּתָן וְאֵין עוֹמְדִין לוֹ לְאִדָּם בְּשַׁעַת דַּחְקוֹ: (אבות ב, ג)

²⁹ עיין בראשית מח, א: ויהי אחרי הדברים האלה ויאמר ליוסף הנה אביך חלה ויקח את שני בניו עמו את-מנשה ואת-אפרים: || ...וכשחלה יעקב בארץ גושן, הלך אפרים אצל אביו למצרים והגיד לו: (רש"י שם) || ויאמר - האומר, ומן הדומה שהיה אחד מאחיו שהלך למצרים ואמר ליוסף כי אביו חולה: (רד"ק שם)

³⁰ ...והנה כבר נבאר שהיתה גושן רק ארץ מרעה לצאן, ולא היתה ראויה כי אם לרועי צאן מוקצים שבעם, אך יעקב ובניו בקשו אותה כדי להיות עם בדם בפני עצמו, וא"כ לא היה להם מיטב הארץ, על כן "ויתן להם אחזה בארץ מצרים במיטב הארץ בארץ רעמסס" — נתן להם נחלת שדה וכרמים בארץ רעמסס הסמוכה לגושן. (נצי"ב בראשית מז, יא)

³¹ שהושיב אותם במיטב הארץ ובאחזה שנתן להם, כי לא רצה שיהיו נכרים בארץ וקנה להם בתים, ונחלת שדה וכרם נתן להם, וזה מרשות פרעה כי הם אמרו לגור בארץ באנו, לא לדור, וכשיעבור הרעב נשוב לארצנו, ופרעה אמר ליוסף, הושב את אביך, וישוּבם כנשי הארץ התושבים בארץ גשן: (רמב"ן בראשית מז, יא) || כל פסוק זה באשמת בני ישראל הוא מדבר כי הקב"ה גזר עליהם כי גר יהיה זרעך, והמה בקשו להיות חושבים במקום שנגזר עליהם גרות...למלמד שמתחלה לא ירדו להשתקע שמה אלא לגור כמדייר בדיירא ועכשיו חזרו מדבריהם, וכל כך נשתקעו שמה עד שלא רצו לצאת ממצרים, עד שהוצרך הקב"ה להוציאם משם ביד חזקה, ואתן שלא רצו לצאת מתו בשלשתי ימי אפילה. (כלי יקר בראשית מז, כז)

³² עיר גושן קרובה למצרים, ומפני שהיו שנים עשר בניו הגויים ונכבדים, כל אחד מהם לפני מלכים יתיצב, לכך רצה יעקב להתישב בארץ גושן ולא במצרים ממש אשר שם המלכות לבל יעשו מהם גזברים ושלטונים... (רבינו בחיי בראשית מז, כז)

³³ ויאמר פרעה אל אחיו מה מעשיכם ויאמרו אל פרעה רעה רעה צאן עבדיך גם אנטחנו גם אבותינו: ויאמרו אל פרעה לגור בארץ באנו כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך כי כבוד הרעב בארץ כנען ועתה ישבו נא עבדיך בארץ גשן: ויאמר פרעה אל יוסף לאמר אביך